

[J. S. Foget.]

der den Ændring, som er foretaget i § 3, at Pantebreve nu oprettes paa den foreskrevne Formular for Pantebreve i fast Ejendom, hvorimod det før skete paa Formularen for Løsørepantebreve med Notering i Tingbogen. Denne Ændring er kun gennemført for Ejernes Vedkommende, hvorimod der for Forpagternes Vedkommende gælder samme Bestemmelse som hidtil. Ministeren meddelte imidlertid, at denne Ændring er foretaget for at lette Udstedelsen af Pantebreve. Maaske er dette Tilfældet; jeg har ikke Grund til at tvivle om det. Men jeg tillader mig at forespørge, om ikke Panteretten paa den Maade udvides til at gælde ogsaa fast Ejendom, saa at Retten ikke mere er begrænset udelukkende til Avlen. Er det Tilfældet, forekommer det mig, at Ændringen er noget farlig, og før vi er ganske klar over dette Forhold, kan vi ikke tage Stilling til den.

Jeg vil ligesom tidligere henstille, at der foruden Bestemmelsen om Priser og Mængden af det udleverede tillige indføres en Bestemmelse om den Maksimalrente, som skal betales. Men det, som har mest Betydning, er den Bestemmelse, der blev indsat sidste Aar med vor Medvirken i § 4, hvorefter Udlæg kan foretages af Sognefogeden. Ministeren udtalte sidste Aar, at naar han i Lovforslaget havde skrevet „kan“, mente han dermed „skal“. Men desværre har vist ingen endnu forstaaet dette, thi man foretager stadig Udlæggene ligesom hidtil uden at benytte Sognefogeden. Jeg har her en Regning, hvorefter en Sagfører for et Udlæg paa 247 Kr. 55 Øre har beregnet sig 14 pCt. Der er fra Laangiverens Side kun beregnet 1 pCt., men til Sagføreren beregnes 14 pCt. Man kan altsaa sige, at dette er en særdeles god Lov for Sagførere. Men man maa samtidig huske paa, at det her drejer sig om de fattigste Landmænd og om Folk, der meget ofte vil komme ud for Udlæg, idet saadanne som Regel foretages umiddelbart efter 1. Oktober og skal være foretaget inden 1. December. Jeg vil derfor paa ny henstille, at man erstatter det lille Ord „kan“ med Ordet „skal“. Derved forringes Panteretten ikke. Det eneste, som berøres, er de urimelige Sagførersalærer.

Oluf Pedersen: Principielt kan jeg tiltræde Lovforslaget. Det forekommer mig dog, at Tiden maa være inde til at gøre en Lovgivning paa dette Omraade permanent, og jeg vil henstille til Ministeren, om ikke det kan ordnes saadan, at der kommer til at staa „Fortrinsret i førstkommende Høst“ i

Stedet for „Fortrinsret i Høsten for Aaret 1938“, samt at man yderligere forenkler Loven saadan, at man undlader at kræve Kommunalraadens Erklæring og i Tilfælde af Konkurs overlader det til Retten at afgøre ved Syns- og Skønsmænd, om Mængde og Pris er i Overensstemmelse med Loven. Der er nu lovgivet i 1932, 1933, 1934, 1935 og endda 2 Gange i 1936, dette er syvende Gang, og jeg synes, at saa var det paa Tide, at man gjorde Loven permanent, saa ogsaa Pantekreditorerne vidste, hvordan de var stillede. Jeg vil mene, at hvis man forenkler Loven saadan, at man undgaar Kommunalraadens Erklæring, betyder det en Lettelse i Arbejdet for Kommunalraadene. Selve dette Princip, at de, der har leveret Saasæd til Besaaing af Jorden, har et Retskrav, der gaar forud for tidligere Pantekreditorers, synes jeg er saa rimeligt, at det var naturligt, det gik ind i en permanent Lovgivning, og at man fik gjort det hele saa let som muligt, saa man slap for de store Sagførerhonorarer, som det ærede Medlem Hr. J. S. Foget talte om.

Aksel Larsen: Jeg kan ligesom andre Ordførere udtale en vis betinget Velvilje over for det foreliggende Lovforslag, idet jeg dog vil gøre den Bemærkning, at det er beklageligt, at en saadan Lovgivning skal være nødvendig, og at man burde snart komme dertil, at man kom ud af alle disse Kriselove for Landbrugets Vedkommende.

Jeg ønsker imidlertid at føje et Par Ord dertil, foranlediget af det ærede Medlem Hr. Løjes Udtalelser. Det ærede Medlem Hr. Løje stod heroppe og talte i almindelige Vendinger om de stigende Priser og Dyrtiden og Vanskelighederne, der efter det ærede Medlems Mening øjensynligt var foraarsaget af, at Arbejdernes og Funktionærernes Lønninger steg. Det kunde være glædeligt, hvis de Folk, der excellerer i denne Agitation, vilde forsøge at komme med en Dokumentation af, at Arbejdernes Lønninger var steget. Statistikken siger nemlig det modsatte. Statistikken siger, at Arbejdernes Lønninger i Dag ikke er højere, end de var i 1931, hvorimod Priserne i Henhold til Statistisk Departements Prisudregning i det samme Tidsrum er steget med ca. 20 pCt. Jeg henstiller, at man enten kommer med en Dokumentation for, at Opfattelsen af Lønningernes Stigning er rigtig, eller hører op med denne letbenede Agitation, der kun skal tjene til at ophidse Landboerne mod Byerne og særlig mod de fagorganiserede Arbejdere.

Dernæst henstiller jeg paa den givne